

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Β. V. TANLAY

ΤΟ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟ ΦΕΙΔΙ

Ένα μόλις μήνα μετά το γάμο του, όταν δηλαδή έληξε η άδειά του, ο λοχαγός Τόμ Γκρέυ άναγκάστηκε να πάρη την γυναίκα του, την Νταϊζή Μπόντιντον και να γυρίση στο σπίτι του, στη φρουρά του Κάντυ, στην Κεϋλάνη.

Θα μπορούσε, άραγε, παιδί μου,—ρώτησε την Νταϊζή ο πατέρας της, ενώ την άπογαρευτούσε με δακρυπομένα μάτια,—να ζήσης στο κλίμα της Κεϋλάνης; Είσαι τόσο λεπτή, τόσο αδύνατη!... Φοβάμαι μήπως εσύ σκοτώσουν ή ζήτησι και ή κακού χιές...

Η Νταϊζή—μια όχηρή και ξανθεία κοπέλλα, ένα πραγματικό λουλουδί.—Έφριξε ένα στοργικό θέλημα στον άθλητικό σύζυγο της και άποκρίθηκε στον πατέρα της:

—Είμαι θεσάια μπαμπά, έτι κοντά στον Τόμ δεν διατρέγω κανένα κίνδυνο...

Και οι νεόνυμφοι έφυγαν από το Λονδίνο. "Υστερ" από είκοσι μέρες, ή κυρία Νταϊζή Γκρέυ ήταν έγκατεστημένη σε μια μικρή αλλά κομψή έπαυλι, έξω από το Κάντυ, κοντά σχεδόν στη ζούγκλα. Η άληθεια είναι ότι το τραγύ και άγριο περιβάλλον του τόπου αυτού έκανε τη νεαρα γυναίκα να τρομοκρατηθή, να χάση τα νερά της, να νομίση ότι θρέθηκε ξαφνικά σ' ένα άλλο κόσμο, γεμάτο επικίνδυνα ζώα και μούρους, έπιφοβους ανθρώπους!...

Καπου-κάπου, τή νύχτα, ό αντίλαμος των θρυχηθμών ένος θηρίου, που τρυγυριούσε πεινασμένο ή έρωτευμένο στο κοντινό δάσος, τήν έκανε να ζυπνά τρομαγμένη. Μά ό άγαπημένος της τήν έσφιγγε στην άγκαλιά του με τόση δύναμη, ώστε ή Νταϊζή καθισχάζε άμέσως. Ωστόσο κάθε φορά που ή νεαρα γυναίκα αντίκρυζε ασυρρες ή άλλα έρπετά, ένιωθε ένα τρόμο, τον όποιο καμιά δύναμη δεν μπορούσε να κατανηκήση! Έστρεψε στο σημείο να μη τολμά να θγή μόνη της στον κήπο και να πενήσι όλη τή μέρα κλεισμένη στο δωμάτιό της...

Ο Τόμ διασκέδαζε με τους άδικαιολόγητους φόβους της γυναίκας του. Δεν μπόρεσε να καταλάβη τήν εύαισθησία της Νταϊζής, ν' άντιληφθ τήν ταραχή του έφρου αυτού λουλουδιού, που θρέθηκε ξαφνικά μέσα στην άγρια, τήν τρομακτική θλάστησι των τροπικών δασών. Και διαρκώς έκανε στη σύζυγό του διάφορες φάρσες, που τής νομίζε ξεψυπες, ξεκαρδιοτικές, και ή όποιες απέβλεπαν άνω σ' ένα σκοπό: πώς να τρομοκρατηθή περισσότερο ή Νταϊζή.

Ένα θράου, ή νεαρα γυναίκα θρήκε στο προσκεφάλό της μια σαύρα! Λίγο έλειψε να πέση άναίσθητη κάτω από τήν τρομαρή της! Και τότε ό Τόμ άρπαξε, ξεκαρδιοσμένος στα γέλια, τή σαύρα από τήν ούρα, λέγοντας στη γυναίκα του ότι το συκαρό αυτό έρπετό ήταν...λαστιχένιο!

Ωστόσο, ή Νταϊζή δεν υπόρεσε να κλειση μάτι κείνη τή νύχτα. Μιάν άλλη μέρα, ή Νταϊζή, μπαίνοντας στην τραπεζαρία, είδε μια τεράστια χελώνα πάνω στο τραπέζι! Η νεαρα γυναίκα έκανε δυό μέρες να φάη, από τήν άδηια που τής προένησε κείνο το θέαμα... Παρ' όλα αυτά, δεν παραπονέθηκε ποτέ στον άντρα της για τ' άσχημα άστεία που τής έκανε. Τόν έβλεπε τόσο εύτυχομένο κάθε φορά που τα κατάφερνε να τήν τρομάξη, ώστε δεν ήθελε να του χαλάση το κέφι!...

Ο Τόμ έφευγε από το σπίτι για να πάη να παραλάβη ύπηρεσία και γύριζε κατά τις δυό από το μεσημέρι. Η Νταϊζή τον περίμενε έσπλωμένη στο ντιβάνι του καπνιστήριου, διαβάζοντας κανένα μυθιστόρημα.

Μία μέρα, που έκανε περισσότερη ζέστη από κάθε άλλη φορά, ό Τόμ, έπιστρέφοντας σπίτι του, θρήκε έξω από τον κήπο ένα κουλουρισμένο, άποκοιμημένο φείδι. Ο άξιωματικός δεν διασκέδαστε να καταλάβη ότι το φείδι εκείνο ήταν φαρμακερό. Σήκωσε το μαστίγιό του και χτύπησε με δύναμη το έρπετο στη ράχη, κάτω από το κεφάλι... Το φείδι σφάδασε, έκανε μερικούς σπασμοδικούς κύκλους και ύστερα έμεινε άκίνητο.

Μια μακισθελική σκέφι πέρασε τότε από το νού του Τόμ. Έκοψε δυό κλαδιά από μπαμπού, σήκωσε το φείδι και το μετέφερε στο σπίτι του, για να το τοποθετηση στο κέντρο του σαλονιού, χωρίς να τον άντιληφθ κανείς... Και ύστερα, πήγε στο καπνιστήριο για να φιλήση τή γυναίκα του.

Σέ λίγο, το άνδρόγυνο περνούσε στην τραπεζαρία, όπου ήταν στρωμένο το τραπέζι.

Άφου έφαγαν και σηκώθηκαν, ή νεαρα γυναίκα άγκαλιάσε από τή μέση τον άνδρα της, τον κούταξε στα μάτια και, έρωτευμένη πάντοτε μαζί του, ψιθύρισε:

—Άγάπη μου!

Ο Τόμ τής χούδεψε το ξανθό κεφάλι με πραγματική στοργή. —Πάμε στο καπνιστήριο! του είπε ή Νταϊζή. Ο καφές μάς περιμένει...

Μόλις θρέθηκαν στο καπνιστήριο, και πριν άκόμα ή Νταϊζή καθήση στην πολυθρόνα της, ό σύζυγός της χτύπησε το μείτωπό του.

—Θέέ μου! τί άφηρημένος που είμαι! φώναξε.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ή Νταϊζή.

—Άημόνησα τή σιγαροθήκη μου στο σαλόνι... Και θαργιέμαι τώρα νω πώ να τήν πάρω... Είμαι έξαντλημένος από τή ζέστη!

—Κάθησε να ξεκουραστής, του είπε ή Νταϊζή. Θα πάω να σου τήν φέρω εγώ!

Και ή νεαρα γυναίκα διευθύνθηκε με γοργο έθμα προς το σαλόνι, αφήνοντας άνοιχτή τήν πόρτα άπό πίσω της.

Ο Τόμ άρχισε κίολας να χαμογελά με τα μούτρα που θα έκανε ή Νταϊζή όταν θα έβλεπε μπροστά της ένα φείδι, που θα το νομίζε ζωντανό... Ήταν κατευχαριστημένος από τον έαυτό του για τήν επιτυχημένη έμψυση του.

Πέρασαν κάμποσα δευτερόλεπτα από τότε που έφυγε ή Νταϊζή — και, ξαφνικά, μια διαπεραστική, μια σπαραχτική κραυγή τρόμου άκουσθηκε από το σαλόνι...

—Έπιασε το κόλπο! είπε ό Τόμ, τρίθοντας τα χέρια του από χαρά. Τί νόστιμο, τί έξυπνο άστείο!... Η Νταϊζή θάρθη τώρα να πέση στην άγκαλιά μου σαν τρομαγμένο πουλάκι!...

Και ό Τόμ περίμενε να δη τή γυναίκα του να εμφανίζετα στο καπνιστήριο, με τον τρόπο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της.

Μά τά δευτερόλεπτα, τά λεπτά της ώρας περιούσανε και ή Νταϊζή άκόμα δεν φαίνετανε.

—Θά μαρμάρωσε από το φόβο της! είπε υι το νού του ό Τόμ. Τί δειλό πλάσμα!... Μά, γι' αυτό ίσως τήν άγαπώ περισσότερο...

Πέρασαν άκόμα κάμποσα δευτερόλεπτα. Ο παρακίρκος θόρυβος δεν άκούετανε από το σαλόνι.

Ο άξιωματικός άρχισε ν' άνησυχή, χωρίς ούτε ό ίδιος να ζέρη το γιατί... Χάθηκε άμέσως όλη ή εύθυμία του και ένα θλιβερό προαισθημα άρχισε να πιέζη τήν καρδιά του.

—Τί κάνεις μέσα τόση ώρα, άγάπη μου; φώναξε, βέλοντας να δώση θάρρος στον ίδιο τον έαυτό του. Ο καφές κρύωσε... Μετράς μήπως τά ταγιάρα μου;...

Μά ό Τόμ δεν έλαβε καμιά άπάντησι.

—Πρέπει να πάω να δω τί συμβαίνει! ψιθύρισε.

Όταν όμως μπήκε στο σαλόνι, ένα φριχτό θέαμα παρουσιάσθηκε μπρος στα μάτια του, ένα θέαμα που τον έκανε να θγαλή μιά κραυγή, ή όποια δεν είχε τίποτα το ανθρώπινο.

Η Νταϊζή ήταν έσπλωμένη στο πάτωμα, κίτρινη σαν φλουρι, δίπλα στο σκοτωμένο φείδι...

Ωστόσο, ένα άλλο φείδι, ένα φείδι ζωντανό, είχε διπλωθή γύρω από το σώμα της νεαρής γυναίκας, τήν είχε διαγκώσει στο λαμό και γέμιζε το μισόγυνο στήθος της με τους άφρούς που έβγαζε από το στόμα του!...

Οι ύπνρέτες του σπιτιού έτρεξαν άμέσως από τ' άπελπισμένα ξεφωνητά του κυριου τους. Και ένας από αυτούς, μαθημένος πειά από καιρό με τά φείδια, άρπαξε το έρπετο από το κεφάλι και, με μια άπότομη κίνησι, το άπόσπασε σχεδόν από τον κορμό...

Ο Τόμ, τρελλός από άγωνία, μετέφερε το παγωμένο ρησιμα της γυναίκας του στο καπνιστήριο και το έσπλωσε στο ντιβάνι.

—Μή φοβάσαι, Νταϊζή! τραύλισε με φωνή που έτρεμε άπο δυνατά άναφυλλητά. Άνοιξε τά μάτια σου, Νταϊζή!... Έγώ είμαι, ό Τόμ, ό άντρας σου!... Όταν είσαι κοντά μου, όταν σε σφιγγω στην άγκαλιά μου, δεν πρέπει να φοβάσαι κανένα κίν-

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ένα ανέκδοτο του άειμνηστου Ι. Τσιριμώκου. Ανάποδον άλλ να μνημειν. Απ' την παλαιά Αθήνα. Μία παρχαλιτική περιγραφή. Οι πρίγκηπες στην αγορά. Η φιλοσοφία του κύριου ώλη. Ο Σμολένσκιος υποψηφίος βουλευτής. Τα σχέδια του έφημερίδων. Η παραδόξολογία του Μυριανθεούση. Οι εξώφρα νικηί στίχοι του Μελαχροϊνού. Ο κ. Μερκουρίου και οι φτωχοί.

ΕΤΑΞΥ των άλλων ανέκδοτων, που διηγούνται για τον μακαρίτη Ίωάννη Τσιριμώκο, είναι και το έξης χαριτωμένο :

Μιά φορά, όταν ήταν ύπουργός, διεφώνησε με έναν από τους τριματάρχες του υπουργείου του, για κάποιο ζήτημα.

Ο Τσιριμώκος έλαοτήριζε τη μιά άποψη του ζήτηματος αυτού και ο τριματάρχης την αντίθετη.

Και επειδή επέμεναν ο τριματάρχης, επέμεναν όμως και ο Τσιριμώκος, ο τριματάρχης γέλασε και τού είπε :

—Μά έτσι, κύριε ύπουργε, να μού ειαυτήρητε να σάς πώ, ότι δέν είναι νόμιμον.

Ο Τσιριμώκος τόν κίτταξε καλά - καλά.

—Πώς τού είπες ; ούτως. Πώς τού είπες ;

Νόμιμον ; Για γράφει εδώ αυτή τη λέξη...

Ο τριματάρχης, ασταχμένος, την έγραψε ο' ένα χαρτί.

—Διάβαίε την τώρα από την άνάποδη, τού λέει ο Τσιριμώκος.

Ο τριματάρχης σπύλαβισε άνάποδα την λέξη :

—Νό-μ-ιον !...

—Έ, άντε τώρα, τού είπε χαμογελώντας ο Τσιριμώκος. Καθώς βελαίε, αυτό τού ζήτημα είναι οσοτό κ' από την άνάποδη !...

Από μιά έφημερίδα, που γράφει για την Πασχαλινή Αγορά των Αθηνών από 35 έτών, παίρνουμε τα έξης άόλογα...μελαγχολικά :

«Οι μικροί πρίγκηπες τού Διαδόχου Κωνσταντίνου, μετά τών συντροφών των και τών μικρών πριγκηπισσών της "Έοσης, επίδοκοντες δύο άμαξών, διήλθον χθές την πρώταν από την Νέαν Αγοράν και κατόπι από τās διαφόρους συνοικίας της πόλεως, περιέργως εξετάζοντες την Πασχαλινήν κίνησιν. Είς την Νέαν Αγοράν ο μικρός υιός τού Διαδόχου Γεώργιου, διάταξε τών άμαξηλάτην να σταματήση, εκάλαιε ένα πωλητήν κοκκίαν ώδων και τού ηρώτησε !

—Πόσο πουλάς τ' αυγά ;
—Οχτώ λεπτά τ' ένα, άπάντησε ο πωλητής.

—Τί θά πη οχτώ λεπτά, τού είπεν ο πρίγκηψ. Νά τὰ πουλάς ή μιά πεντάρα ή μιά δεκάρα !...

—Σωστό θά ήταν να γίνη όπως λές τού λόγου σου, τού είπε ο πωλητής, άλλα μιά πεντάρα δέν συμφέρνει έμένα και μιά δεκάρα δέν συμφέρνει τόν άγοραστή.

—Πιάς μιλιάς έτσι στον Ύψηλότατο ! τού λέει κάποιος από εκείνους που μαζευθήκανε τριγύρω.

Ο πωλητής τὰ έχασε στην άρχη και έπειτα, όταν συνηθέ, προσεφέρθη να χάριση τὰ αυγά στον βασιλοπαίδα, άλλα

δουνο...
Μά ή Νταϊζή δέν άπαύτασε στις άπελιπιμένες επίκλησεις τού ουζόγυου της.

Δέν μπορούσε πειά ν' άπαντήση, ν' άνοιξη τού στόμα της. Τό δηλητήριο τού φειδιού και ή τρομάρα είχαν κάνει τού έργο τους.

Η νεαρά γυναίκα ήταν νεκρή!...
Ο Τόμ κρατούσε πειά στην άγκαλιά του μίαν άψυχη κοιλία!...

Ο άξιωματικός δέν είχε σκεφτή, ότι τὰ φειδια ζουν πάντοτε ζευγαρωμένα και πός όταν σκοτώθη τού ένα από αυτά, τού άλλο ζητάει πάντοτε να εκδικηθή τού θάνατο τού συντρόφου του. Κι' έτσι, τού φειδί που έμεινε ζωντανό, μήκη μέσα στο σαλόνι για να θρη τού ταίρι του και, μόλις είδε μπροστά του την άνοπτη Νταϊζή, ή όποία πήγε να πάρη τη σιγαροθηκη, όπως της είπε ο άντρας της, χύμισε πάνω της, την έπιξε, την δάγκωσε, τη σκότωσε με τού φαρμάκι του!...

Ο Τόμ δέν μπόρεσε ν' άνθήση στην άγωνία και στις τύψεις που τόν βασάνισαν, επειδή στάθηκε, με την έπιπολαιότητά του, άφορμη τού θανάτου της γυναίκας του—και τρελλάθηκε. Έξα κολουθεί να ζή, τρελλός, ο' ένα φρενοκομείο. Και όταν τόν πιάνει ή κρίσι, κυλιέται χάμω και σπαταρά, με τού στόμα άφροισμένο, νομίζοντας ότι χιλιάδες φειδια έχουν περιτυλίξει όλόκληρο τού σώμα του!...
B. V. TANLAY

ο πρίγκηψ διάταξε τον άμαξηλάτην του να προχωρήση.

Όταν, μετά τόν πόλεμο τού 1897, ο δοξαστής στρατηγός Σμολένσκιος έθηκε ύποψηφιότητα βουλευτού ως Δημηγινιώδης, δια τὰ Αθηναϊκά φύλλα σχεδόν τού αετήκανε, διότι έτάχθη με τού κόμμα τού Δημηγινίου, τού αίτιο τού Έλληνοτουρκικού πολέμου.

Και σύνθημα γενικό στην Αθήνα ήταν :
«Ζήτω τού στρατηγού Σμολένσκη. Μωρο τού ύποψηφιού Σμολένσκη !»...

Γότε έβγανε στη Λαρίσσα ή μικροτερη έφημερίδα της Ελλάδος, ή «Μικρά Έφημερίς», έφημερίδα μιάς σπύλαβης σχεδόν, ή οποία όμως εγχαφόναιε καλά.

Η μικροσκοπική «Μικρά Έφημερίς», λοιπόν, της Λαρίσσης, άπάντησε σχετικώς πολύ χαριτωμένα στον Αθηναϊκό Τύπο :

«Αι Αθηναϊκάι συνάδελφοι τὰ έβαλαν με τόν κ. Σμολένσκη, ως συνταχθέντα με τόν κ. Δημηγινιάνην. Άλλά εις ποιόν...χρεωστεί την δόξαν τού ο κ. Σμολένσκης ;»...

Πρό έτών πολλών ζούσε στην Αθήνα ένας περίεργος τύπος ήρωμενος και λαϊκού συγγένους, ο ποίος Μυριανθεούσης.

Η έφημερίδες της έποχής, και ιδίως τὰ σατιρικά φύλλα, είχαν ασχοληθή πάρα πολύ μ' αυτόν, γιατί έλεγε τού κόποιον τις παραδόξολογίες.

Στά 1899 έγινε ένα Κοινοτόμ Αποχώσε στην πρωτεύουσα, τού όποιον έστρεψε μιά εξέδρα στην πλατεία τού Συναγώμου. Ο Μυριανθεούσης κερνούσε συχνά από εκεί και την εκάμωφον, έτσι όπως ήταν στολασμένη. Μετά την Κυριακή της Τυροφάγου άουσε, τού ξανατάκουσε από εκεί, είδε με έκπληξη του να χαλάνε την εξέδρα.

Πηλαίωσε τότε σοβαρός και είπε στους μαυτόγους :

—Μά, χριστιανοί μου, αφού είχατε σκαπό να την χαλάσετε, τότε γιατί...την φτιάσατε !...

Την ίδια έποχή ζούσε στην Αθήνα και ένας άλλος τύπος, ο Μελαχροϊνούς, τού όποιον μοναδική δουκία ήταν να κινή εξωφρενικά ποιήματα και να κατασκευάζη...λέξεις.

Ως παράδειγμα της...Μούσης τού παραθέτουμεν εδώ ένα από τὰ ποιημάτα του :

Από τὰ μάτια σου και τὰ έμα μασία,
από τὰ δάκρυά σου και τὰ έμα δάκρυα,
από τὰ χείλη σου και τὰ έμα χείλια
ποιούν πικρά λόγια χίλια.

Βοσκοπούλα, που βόσκεις τὰ πρόβατα,
είνε της νεότητός σου τὰ στολιόματα.
Μαζεύεις τού λεπτό από τὰ πρόβατα μαλλί
διά να κλώθεις τόν έρωτα με γούστο πολύ.

Ο μακαρίτης Μελαχροϊνούς έτροφοδότησε και αυτός, με τή σειρά του, τὰ σατιρικά φύλλα της έποχής έκείνης. έτι μίαν περίον γενεάν.

Μιά παρामीη Πρωτοζωονιάς, στα πρώτα χρόνια ποίγειν ο κ. Σπ. Μερκουρίους δημαρχος Αθηνών, τόσο ήταν οι φτωχοί, που μαζεψτραινε έξω από τη Δημαρχία και ζητούσαν βοήθεια για τις έορτές, που ο δημαρχος τὰ έχασε :

—Κι' έμένα, κύριε δημαρχε, που έχω τη μητέρα μου άρρωστή, έλεγε ο ένας.

—Κι' έμένα, κύριε δημαρχε, που πεθαίνουν τὰ παιδιά μου ! φώναζε ο άλλος.

—Κι' έμένα, κύριε δημαρχε, που κοιλοποιεί ή...πεθερά μου !...

—Κι' έμένα, έτσι να χαρής τη Δημαρχία σου !

—Κι' έμένα, έτσι να τὰ χιλιάδες δημαρχος !

Και ο κ. Μερκουρίους, αφού κίτταζε τις λίγες δραχμές που είχε να μοιράση και τού πλήθος τών φτωχών, λούττασε μπρός του, σταύρωσε τὰ χέρια του και γέλασε και είπε μελαγχολικά :

—Αχ, καλοί μου φίλοι, πόσο καλύτερα θά ήταν να ήμουν άζώον... ύποψήφιμος !...

Ο Άδαμάντιος Κοραής έλεγε συχνά :
—Και τού ψαμί τού ζερν μού φαίνεται γλυκύτερο και νοστιμότερο, όταν έχει κοπή από ασοτό ένα κομμάτι πρός βοήθειαν ενός δυστοχισμένου.

